

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchell (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrologiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama.
Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/pumh2v>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

“Ufff, la gent no respondrà”

Suposo que ja ho han detectat. Aquests darrers dies, en què tots intuïm (i serà que no ens han avisat) que bona part de la responsabilitat sobre com acabarà el procés dependrà del que faci la gent, del que fem vostè i jo, la frase circulant és aquella de: “Ufff, no sé si la gent respondrà.” Hi ha unes quantes variables més, sempre acompanyades d'una esbufegada inicial o final. “És que si hi ha merder, no sé si la gent...”; “no sé, jo, si la gent estarà disposada a tornar a sortir i...” o “és clar, tu... és que la gent no vol maldecaps i...” A mi em sembla que és normal, que la situació faci respecte. Perquè ara sabem que la cosa anirà de debò (a hores d'ara ja ho han entès fins i tot a Madrid) i que en un moment o altra, un cop la setmana vinent hi hagi data i pregunta, probablement s'haurà de tornar a sortir al carrer a defensar no només el referèndum sinó a aquells qui l'hauran fet

“A les portes de la data i la pregunta, la reflexió circulant torna a ser sobre el paper de la gent

possible. “Demaneu a la gent que es prepari. Això va començar amb la gent i acabarà amb la gent; hi haurà una *devolution* cap a la gent. Perquè la gent és qui té el botó vermell.” Ho va dir Puigdemont fa pocs dies, i tots intuïm que té raó. I em sembla que és justament per això que ara la frase circulant en alguns llocs és aquesta: “Ufff, que no hi confïin gaire, en la gent...” A mi em sembla que quan algú ens diu aquesta frase, més que de la gent, en realitat està parlant d'ell mateix. Per-

què un cop ho ha fet el govern (quan definitivament la convicció de fer el referèndum ha superat els temors, les malfiances i els recels entre ells), ara la pilota és al nostre teulat. I en aquest David contra Goliath, alimentat pels dubtes, insults i amenaces que ens arriben cada dia, hi ha un punt de respecte a la situació que ens fa dir coses com aquestes sobre la gent. I la gent, no ens enganyem, som vostè i jo. Si vostè respon, per què no ha de respondre la gent? La gent és vostè. Per què la gent no ha de tornar a sortir al carrer quan calgui a defensar no només el referèndum sinó allò que representa? Simplement, sortir al carrer. No pas a barallar-nos, sinó a manifestar-nos. I pacíficament, que és com s'han de fer les coses. Per això és important que quan diem allò que “ufff, és que la gent no respondrà”, ens preguntem primer si en realitat no estem parlant de nosaltres mateixos. I de les nostres pors.

De reüll

Montse Oliva Vilà

L'efecte Sánchez

El proper estudi del CIS sobre intenció de vot, que s'elaborarà el mes de juliol, ben segur que reflectirà l'efecte Pedro Sánchez. El PSOE poc o molt es recuperarà i confirmarà el que ja es va percebre en el baròmetre d'abril: que el *sorpasso* de Podem només ha estat cosa de les d'enquestes; al cap i a la fi no es va traduir en les eleccions del 2016. El gir esquerranós que el reelegit líder socialista exhibeix ara perjudica Pablo Iglesias. De fet, a les files morades hi ha nervis, perquè els hauria anat d'allò més bé el perfil d'*establishment* que havia cultivat Susana Díaz. La qüestió és si Sánchez mantindrà fins al final el full de ruta, perquè alguns analistes ja l'han advertit que sense el centre, el PSOE mai no tornarà a La Moncloa. Però mentre no canviï de parer, el Sánchez actual complica l'existència a Iglesias, perquè li redueix encara més l'espai electoral, sobretot des que Podem va renunciar a la via Errejón de seguir segant l'herba socialista des de posicions més moderades. I mentrestant, el PP està feliç perquè el reaparegut els deixa lliure la pista central, on ja no aterrarà l'andalusa. Per poder créixer s'ha de dedicar a empaitar l'electorat que va fugir a C's, des de la confiança que molts tornaran sols quan s'adonin de la poca rellevància que ha tingut el vot. Rajoy, doncs, haurà d'agrair que hagi tornat Sánchez perquè, si tot va com ara, el PP pot tenir una nova oportunitat de refer-se mentre el PSOE i Podem s'esbatussen en un racó.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL PARTIT POPULAR DE CATALUNYA

Xavier García Albiol

Ridícul internacional

García Albiol creu que si la Comissió de Venècia insta a negociar, s'ha d'interpretar com una derrota de Puigdemont i de Junqueras. I també insta el govern català a deixar de fer el ridícul al món. Si tant ridícul fan, per què la diplomàcia espanyola va al darrere per rebentar tots els seus actes?

PRESIDENTA DE L'AMI

Neus Lloveras

Decisió municipal

Quan parlem del procés cap a la independència tendim a fixar-nos només en el govern del país. Però hi ha un altre graó, estès per tot el territori i que és molt pròxim als ciutadans. És el poder municipal, que tindrà un paper molt important les properes setmanes i mesos.

ESCRITORA

Clare Mackintosh

Un avís novel·lat

La Campana acaba de treure *Ho sé tot de tu*, l'última novel·la de gènere negre de Clare Mackintosh. La narració tracta de com les xarxes socials estan comprometent dia a dia la nostra privacitat i llibertat. Novel·les com aquestes ajuden a transmetre la idea que les xarxes han de ser regulades.

EDITORIAL

Victòria en el terreny diplomàtic

Dilluns passat, el president del govern va enviar una carta a la Comissió de Venècia, un organisme consultiu europeu que regula les bones pràctiques democràtiques, queixant-se que el govern de l'Estat es negava a negociar un referèndum. La comissió hauria pogut optar per callar o demorar eternament la resposta. Doncs bé: la resposta va arribar divendres i és una invitació a negociar. Tenint en compte que qui no vol negociar és el govern espanyol, la comissió està instant indirectament l'Estat a asseure's per trobar una sortida.

Com és lògic, la Comissió de Venècia remarca que la negociació s'ha de fer seguint les lleis espanyoles. Però en l'esperit de la resposta hi ha un fet que no passa per alt als observadors: convidant a la negociació, la comissió posa al mateix nivell els governs català i espanyol. Negar aquesta igualtat és el que va transformar la suposada operació diàleg del govern espanyol –que es va limitar a converses amb l'unionisme– en una obra de teatre d'aficionats.

Els contraris al referèndum i a la negociació han entomat i entomaran malament la resposta de Venècia, si no és que la reinterpreten al seu gust. Tot el que no es pugui entendre com una garrotada a Catalunya es considera un atac i, en conseqüència, s'ignora o es desvalora. La resposta a Puigdemont és una victòria diplomàtica de Catalunya. Una resposta, a més, que va en la línia de la d'altres països. Per més que l'unionisme digui que Catalunya s'està quedant aïllada, el cert és que cap país on Raül Romeva ha anat a picar a la porta ha respost que mai reconeixerà el nostre país. En llenguatge diplomàtic, això vol dir que, si fem les coses bé i sense precipitar-nos, tenim el reconeixement guanyat.